

O OUTONO DA FAMILIA KOHAYAGAWA

1247

Yasujiro Ozu, 1961

ESTREA EN NUMAX: 27.02.2024 | V.O.S.E. | 112 min

A familia Kohayagawa prepárase para casar a moza Noriko, a filla pequena, namentres que a súa irmá Akiko, viúva e con dous fillos, recibe unha proposta de matrimonio dun home cunha boa posición económica. O vello patriarca Banpei compórtase, porén, de xeito curioso: decide ir visitar a súa antiga amante, Tsune, actitude que lle reprocha a súa filla Fumiko. O viúvo Banpei sofre un repentino ataque pero recobra a saúde e a súa filla renuncia a xulgalo.

«Nas súas espectaculares secuencias en exteriores, Ozu suxire que a natureza mesma está de acordo co amor verdadeiro»

Richard Brody, THE NEW YORKER

Dancing Ozu

Por Moeko Fujii

Teño unha fotografía pegada na miña parede do meu estudio co título “Dancing Ozu” na que o director cobre a cara cun pano (timidamente?) mentres baila bébedo despois dunha cea. A imaxe vai á contra do que tendemos a concibir como a masculinidade nos seus filmes. Cando pensamos nos homes de Ozu o máis doado é que nos veña á mente a seriedade dos papeis de Chysû Ryû e a súa capacidade para impregnar o máis mínimo xesto ou comentario (o pelado dunha mazá, un comentario sobre o tempo) cunha fonda resignación mentres a vida segue adiante sen el. Pero centrarse só en Ryû sería perder unha parte fundamental para que algúns dos filmes de Ozu funcionen: o seu participar sentido da teatralidade.

N’*O outono da familia Kohayagawa*, penúltimo filme de Ozu, Ryû queda relegado a un segundo plano, interpretando un estraño que cultiva na beira do cadro e comenta a acción como un coro grego. Outro protagonista principal no mundo de Yasujiro Ozu, o célebre actor de kabuki Ganjiro Nakamura, toma o protagonismo como un patriarca que demostra ser unha xoguetona fonte de problemas para a súa familia. O protagonista foxe constantemente para ver a súa amante e mesmo interrompe un xogo das agachadas (metáfora visual que adquire maior resonancia dramática máis adiante no filme) co seu neto para marchar. O papel alíñase co personaxe cinematográfico que Nakamura tivera nunha colaboración anterior con Ozu, *A herba errante* (1959), no que interpretaba o xefe dunha compañía de kabuki. Nakamura nunca é só un pai, interprete homes que se saen da norma e que nunca están de todo aí para as súas familias, vellos vividores en constante movemento que foxen para levar unha vida alternativa e máis vibrante.

Ao contrario que Ryû, cuxa actuación nos leva sempre cara a dentro, Nakamura envolve cada escena dunha sensación de xogo e grandeza que impregna toda nunha capa multicolor. Para o pai d’*O outono da familia Kohayagawa* o avellentamento non implica retirada senón que o inspira a se aferrar á vida e descubrir outro eu. Quere estar fóra para cando chegue a última chamada. Comprender a Ozu require que reconciliemos os impulsos dos personaxes de Ryû e Nakamura e esta película é exemplar ao facer desaparecer o individuo na canción e no xogo. *O outono da familia Kohayagawa* é un dos filmes máis especiais da obra de Ozu pois a teatralidade masculina se impón por completo sobre a tranquila interioridade.